

ביסוד, ולבוש היסוד הנקרא שד"י הוא מטטרו"ן, כי כך עולה מנין מטטרו"ן למנין שד"י מאחר ששמו כשם רבו (רמ"ק) [שנ"ז]. • (ע"כ רעיא מהימנא).

בכל מקום שכתוב 'ויהי היום' פירושו שהוא יום ר"ה שיש בו צער

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לֵימָא לָן מָר, (ס"א מַאֲלִין) מְלִין מְעַלִּיתָא
דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה אמר רבי יהודה לרשב"י יאמר לנו רבנו מאלו הסודות
 העליונים של ראש השנה. **פָּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר (מלכים ב ד) וַיְהִי**
הַיּוֹם ואז פתח רשב"י ואמר לבאר את מש"כ 'ויהי היום'. **בְּכָל אֶתֶר דְּכִתְיִב**
וַיְהִי, אִיהוּ צַעַר, וַיְהִי בִימֵי צַעַר וְדָאִי והנה בכל מקום שכתוב ויהי
 הוא לשון צער מועט, ואם כתוב ויהי בימי הוא לשון צער רב. **וַיְהִי הַיּוֹם, יוֹמָא**
דְּאִית בִּיהּ צַעַר, וְדָא הוּא רֵאשׁ הַשָּׁנָה, יוֹמָא דְּאִית בִּיהּ
דִּינָא קִשְׁיָא עַל עֲלָמָא ולכן מש"כ באיוב 'ויהי היום' פירושו שהוא יום שיש
 בו צער, מאחר שהוא היה היום של ראש השנה שהוא יום שיש בו צער, מאחר שהוא יום
 שיש בו דין קשה על כל העולם. **וַיְהִי הַיּוֹם וַיַּעֲבֹר אֱלִישַׁע אֶל שׁוֹנִם,**
יוֹמָא דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה הָזֶה ולכן מש"כ 'ויהי היום' ויעבור אלישע אל שונם'
 הוא היה יום ר"ה שיש בו צער. **וּבְכָל אֶתֶר וַיְהִי הַיּוֹם, דָּא רֵאשׁ**
הַשָּׁנָה כי בכל מקום שכתוב 'ויהי היום' פירושו שהוא יום ר"ה שיש בו צער. (איוב א)

אור הרשב"י

[שנ"ז] וכתב היהל אור שבתחילת המאמר הוה רק ז' מראות שהם בז"ת וחסרים ג'
 מבואר שראה יחזקאל י' מראות וכאן ביאר המראות של הג"ר.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים, יוֹם רֵאשִׁית הַשָּׁנָה הַזֶּה וּלְכָן

מש"כ 'ויהי היום ויבואו בני האלהים' פירושו שהוא היה יום ר"ה (רמ"ק).

ביום הראשון דין קשה ס"מ ולילי"ת באים לקטרג

בְּכָל זְמַנָּא תִּרְיִן יוֹמִין אִינוֹן, מַאי טַעְמָא והנה בכל זמן ובכל

מקום ואפילו בארץ ישראל ר"ה הוא שני ימים, ומה הטעם לזה [Tנז]. **בְּגִין,**

אור הרשב"י

העולמות בעצמם והמלאכים אינם יכולים לעלות וז"ס הן אראלם צעקו חוצה ר"ל כי המלאכים צועקים לסיבת היותם חוצה ואינם פנימיות כמו נשמת ב"א.

והנה קודם החורבן היה כח ויכולת בתפלתו להעלות הפנימיות והחיצוניות ביום א' בלבד ולא היו עושי' רק יום א' בלבד זולתי כשלא באו העדים אלא מן המנחה ולמעלה אבל אחר החורבן הוא בהכרח לעשות ב' ימים של ר"ה וכוזכר בדברי רשב"י בס"ה שביום הא' עולה בחינת הפנימיות והנשמות. וביום הב' עולה אף בחינת החיצוניות.

וזהו הטעם שאמרו בס"ה בפ' פנחס בד' רל"א ע"ב דיום הא' הוא דינא קשיא והב' הוא דינא רפיא והטעם הוא כי ביום הא' עדיין לא נתבסמו העולמות ואינם יכולין להתעלות ליכלל זה בזה אמנם הפנימיות לבדו הוא העולה ונכלל כנז' ולכן הוא דינא קשיא אך ביום הב' שכבר נכללת בחי' הפנימיות ביום הא' מכח זה גם העולמות שהם בחינת

ואולי בז' מראות נכללים י' מראות מאחר שההיכל העליון שהוא היכל ק"ק הוא כולל כחב"ד וההיכל התחתון שהוא היכל לבנת הספיר הוא כולל יסוד ומלכות ובוה נכללים י' מראות וכמבואר בע"ח שער מ"ו פ"א.

[Tנז] ובענין זה איתא בשער הכוונות – דרושי ראש השנה דרוש ב' וז"ל: יבאר בו למה הם ב' ימים דר"ה מקושר עם האמור וז"ל ואחר שנתבאר ענין זה נבאר ענין ב' ימים דר"ה מה ענינם כי הרי נוהגים לעשות ב' ימים דר"ה גם עתה בא"י משא"כ בשאר הי"ט אבל הענין מובן עם הנזכר כי ב' בחי' יש בז"א והם חיצוניות ופנימיות וכנגדם הם ב' ימים טובים דר"ה. והענין הוא במה שהודעתך בתפילת שחרית דחול כי כל התפילות שאנו מתפללים בזמן הגלות והחורבן אין בהם כח רק להעלות בחי' פנימיות העולמות בלבד ולכלול פנימיות דעשיה ביצירה וזה בזה וזה עד האצילות וזה בכח נשמותינו הנמשכות מבחינת הפנימיות אבל בחי' החיצוניות שהם

וַיִּלְהוּי יִצְחָק כָּלִיל דִּינָא וְרַחֲמֵי, תִּרְיִן יוֹמִין וְלֹא חָד אלא
 הוא בגלל שיהיה יצחק החתום בגבורה כלול מדין ורחמים, ולכן עושים שתי ימים ר"ה ולא
 יום אחד, דהיינו שביום הראשון הוא דין קשה מצד הגבורה וביום השני הוא דין רפוי הכלול
 מרחמים שהוא מצד המלכות (רמ"ק). דְּאַלְמָלָא יִשְׁתַּכַּח יְחִידָאִי,
 יַחְרִיב עַלְמָא. וְעַל דָּא כְּתִיב תִּרְיִן וּמְנִין, וַיְהִי הַיּוֹם וַיְהִי
 הַיּוֹם ואם היה ר"ה יום אחד הוא היה מחריב את העולם מתוקף הדין הקשה, ומשום כך
 כתוב ב' פעמים על ר"ה 'ויהי היום' 'ויהי היום' והוא להורות על ב' ימים של ר"ה.

וַיֵּבְאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים, אֵלֶיךָ בֵּית דִּין רַבְרָבָא, בְּנֵי
 הָאֱלֹהִים וְדָאִי. בְּנוֹי דְּמַלְכָּא קְרִיבִין לְגַבְיָה
 ומש"כ 'ויבאו בני האלהים' פירושו שהם סוד בית דין הגדול, כי הם הנקראים בני האלהים
 בודאי, מאחר שהם בני המלכות הנקראת אלהים ולכן הם קרובים אצל המלך. וַאֲיִנְוֹן
 שְׁבַעִין מְמַנֵּן, דְּסַחְרִין תְּדִירָא לְמַלְכָּא והם שבעים ממונים
 המשגיחים על מעשי בני האדם, והם המסבבים תמיד את המלך מאחר שהם בסוד ז"ת

אור הרשב"י

משא"כ אם היה הדבר בהיפך כי ביום א'
 א"א אל החיצוניות לעלות וכל בחינת
 הנסירה הנעשית ביום א' בענין הפנימיות
 בזכרינו לחיים בברכת אבות חוזרת להיות
 ביום ב' להיות בבחי' החיצוניות ולכן הם ב'
 ימים.

החיצוניות עולין ונכללין ביום הב' גם הם ואף
 גם אז אינם עולים ונכללין מעצמם רק ע"י
 הפנימיות של הנשמות וכיון שעולים
 העולמות עצמן ביום הב' לכן נקרא דינא
 רפיא ולטעם זה ביום א' עולה הפנימיות כדי
 שיהיה כח ביום ב' לעלות גם החיצוניות

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

דמלכות. וְאִינוֹן חֲתָכִין דִּינָא עַל עֲלָמָא וְהֵם הַחֹתְכִים וְהַגּוֹזְרִים אֶת הַדִּין עַל הָעוֹלָם כֹּל אֶחָד כְּפִי הָרָאוּי לוֹ. לְהַתִּיצֵב עַל יְהוָה, וְכִי עַל יְהוָה קָיָיְמִי וּמִשׁ"כ לְהַתִּיצֵב עַל ה', קִשָּׁה וְכִי הֵם עוֹמְדִים לְדוֹן אֶת ה' שֶׁהֵם מִתִּיצְבִּים עֲלָיו. אֵלָּא, בְּשַׁעֲתָא דְאַלִּין קָיָיְמִי עַל דִּינָא, דִּינָא קְדָמָא דְכָלָא בֵּיהּ, מָאן הוּא דְלֹא יוֹקִיר לְשִׁמָּא דְקִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, וְדְלֹא יוֹקִיר לְאַוְרֵייתָא וּלְעִבְדֵּי אֵלָּא פִּירוּשׁוֹ שְׁבַתְחִילַת הַדִּין וּבִשְׁעָה שֶׁהֵם עוֹמְדִים לִפְעוֹל וּלְדוֹן דִּין, אִזְ הַדִּין הָרָאוּשׁוֹן שֶׁהֵם דְּנִים בּוֹ הוּא בְּשִׁבִּיל שֵׁם הוֹי"ה, דִּהֵינּוּ שְׁדִינָם הוּא לְמִי שֶׁלֹּא מַכְבֵּד אֶת שְׁמוֹ שֶׁל הַקֶּב"ה וּמִי שֶׁלֹּא מַכְבֵּד אֶת הַתּוֹרָה וְאֶת עֲבֹדֶיהָ הַלּוֹמְדִים אוֹתָהּ. אוּף הַכִּי, מָאן הוּא דְלֹא חַיִּישׁ עַל יְקָרָא דְשִׁמָּא קְדִישָׁא, דְלֹא יִתְחַלֵּל בְּאַרְעָא וְכֵן הֵם דְּנִים אֶת מִי שֶׁלֹּא חוֹשֵׁשׁ וּמִשְׁגִּיחַ עַל כְּבוֹד שְׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּכַדִּי שֶׁהוּא לֹא יִתְחַלֵּל בְּעוֹלָם. מָאן הוּא דְלֹא חַיִּישׁ לִיקָרִיָּה דְקִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, מָאן הוּא דְלֹא שְׂוֵי יְקָר לְשִׁמָּא דָּא וְכֵן הֵם דְּנִים אֶת מִי שֶׁלֹּא מִשְׁגִּיחַ עַל כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקֶּב"ה, שֶׁהוּא הַמְרַבָּה בְּכָבוֹד עֲצָמוֹ וּמִמַּעֵיט בְּכָבוֹד שְׁמִים שְׁבוּזָה הוּא מַחֲזִק אֶת כַּח הַקְּלִי, וְכֵן הֵם דְּנִים אֶת מִי שֶׁלֹּא נוֹתֵן כְּבוֹד לְשֵׁם הוֹי"ה הַזֶּה, שֶׁהוּא מִי שֶׁלֹּא מַכּוּן בְּבִרְכוֹת אוֹ שְׁמוֹזְכִיר שֵׁם שְׁמִים לְבַטְלָהּ כִּי בּוּזָה הוּא מַלְבִּישׁ הַבֶּל דְּקְדוּשָׁה בְּהַבֵּל רַע וְרַעוּת רוּחַ (הַרְמ'ז). וַיָּבֹא גַם הַשָּׁטָן בְּתוֹכָם וּמִשׁ"כ 'וַיֵּבֵא גַם הַשָּׁטָן בְּתוֹכָם' פִּירוּשׁוֹ שֶׁאִזְ בֹּא הַסְמָא"ל בְּכַדִּי לְקַטְרֵג, גַּם, לְרַבּוֹת הָהִיא נּוֹקְבָא דִּילִיָּהּ. אוּף הַכִּי לְהַתִּיצֵב עַל יְהוָה, דְּאִיְהוּ חַיִּישׁ נְמִי לִיקָרָא